

Bucuresti '91

Marta

Pop Rock'n Sport

Anul I nr.26 12 pagini = 5 lei

Wendy

Boys 7-10

Anna

Ann

„Mai bine ați venit!” la mare. Știți de ce? În primul rând pentru că sunteți așteptați peste tot (după cum veți vedea, și în al doilea rând pentru că sigur nu vă veți plictisi... dac-aveți bani (chiar și puțin, da' s-aveți!).

O săptămână-ntreagă m-am plimbat pe litoral, urmind ca acum să vă (de)scriu tot ce-am văzut.

Cînd veți fi pe litoral, vă doarească ca timpul frumos și ghidul (legat indisolubil de muzică și dans) pe care vi-l voi oferi să nu vă dezamăgească.

Încep cu prezentarea discotecilor; pe măsură ce mai descopăr unele sau se vor mai deschide altele, vă voi ține la curent.

In Mangalia funcționează o discotecă permanentă în cadrul complexului Casino; are o capacitate de 150 de locuri, iar programul de funcționare este 21-4. Taxa de intrare, la ora vizitei, era de 25 lei. Pentru ca să atragă cât mai mulți consumatori, D.J.-ul Marcel Dobrin oferă și programe video.

In Saturn n-am vizitat decît discoteca Tosca (aparține S.C. Saturn S.A.). Programul începe de la 19 și se termină după plecarea ultimului client. Deși dotarea este submediocră, discoteca beneficiază de serviciile a doi D.J.: Anghel Geicu și Zui, cheer Rașid din Mangalia. După promisiunile șefului de unitate, Regep Suban, în zilele următoare se va îmbunătăți dotarea cu efecte luminoase.

Venus este stațiunea, cu cel mai mare număr de discotecă, după Mamaia, de pe litoralul românesc. Asta nu-nseamnă, că legile concurenței și-au pus amprenta asupra calității.

Discoteca Calipso este luată în locație de gestiune de dl. Emil Bodnăraș. Are o capacitate de 220 locuri, program de la 20.30 la 4. Intrarea este gratuită. Cu toate eforturile depuse de actualul D.J., Cristian Voicu, discoteca este de o calitate îndoielnică (ca și gusturile celor ce o frecventează: sint cerute cu precădere melodii arăbești).

Complexul Aladin care aparține S.C. Venus S.A. are în componență o discotecă cu 130 de locuri, program de la 21 pînă dimineața, iar intrarea este 25 de lei. Această discotecă cu o dotare modestă, are de înfruntat și concurența din „casă” (în restaurant, în fiecare seară, Mihai Pocsorchi și Formula 5 oferă turiștilor un program atractiv). Aflat în această situație șeful de unitate, dl George Popa, cu o față ride și cu cealaltă... stă serios, incurajînd doar eforturile D.J.-ului Mircea Maftei. Discoteca Auto-Night aparține aceleiași societăți comerciale, în prezent nefiind decît o umbră a celebrei Auto-Night Disco. Interiorul este adecvat denumirii, sunetul acceptabil, iar luminile, deocamdată, moderate. După spusele D.J.-ului

citarea „pe scaune”), dotată cu ventilatoare. Sunetul este bun, jocurile de lumini inspirat a-lese, programul începînd la 21 și terminîndu-se în funcție de clienți. Această discotecă este singura care eliberează abonamente săptămînale la prețul de 100 de lei (intrarea costînd 25 de lei). Disc-Jockey-ul se numește Radu Săpunărescu și este cunoscut la Fun Radio București sub numele de D.J.S.G.R. (a se citi în engleză).

In Paradis am văzut cea mai... circulară discotecă de la malul Mării Negre. Discoteca este situată lîngă barul cu același nume și oglindește colaborarea dintre Societatea comercială Jupiter S.A. și firma germană Intracon. Sunetul este bun iar jocurile de lumini foarte inspirate. Intrarea era 100 de lei, capacitatea este de 150 locuri, iar programul D.J.-ului Inocențiu Cosor este de la 23 la 5.

In discoteca Rainbow din Neptun colaborează S.C. Neptun-Olămp S.A. și firma SORI MAR. Sunetul și luminile sînt modeste. Antrenul este bine realizat, folosind toate metodele, de Alexandru Bliădăreanu (alias Sandu Alexandru) de la radio Fun București. Programul este între 20-4, capacitatea de 200 locuri, iar intrarea urmează a se mări (în prezent este de 40 lei) după cum afirmă șeful unității dl. Marin Iordan. În aceeași stațiune, în complexul

zita discoteca Grotă Nimfelor după ora 0.20. Cel puțin săptămîna trecută la ora aceasta era deja închisă.

In discoteca Orizont dotarea este submediocră, probabil de aceea se oferă spre vizionare filme pe video.

La Casino însă, o discotecă bună. O lectură rapidă: Dual, Quasar, Akai. Videoprojector foarte bun. Ambianța creată de efectele luminoase plăcută. Ținînd cont de serviciile oferite publicului, taxa de intrare mi se pare mică (doar 20 de lei), dar timpul nu este încă trecut.

Capacitatea este de 280 locuri plus terasă, programul 20-4. Disc-Jockey este Doru Verban (Disco Ring, Costinești '90). Discoteca aparține S.C. Carmen Silva S.A. șeful unității fiind dl Ilie Gări.

La Splendid nu am văzut nici măcar o discotecă. Dar ce-am găsit aici nu pot păstra doar pentru mine. Complexul a fost preluat în locație de firma Expo Venus S.R.L. patron fiind domnul Gheorghe Florea. Începînd cu data de 6 iulie, restaurantul va oferi servicii non stop. Puteți consuma, după spusele patronului, orice doriți la orice oră, chiar și pește (șomn, șalău, platică). Programul artistic este susținut de STAR 2000, Oana Sirbu, Cornel Constantin, Doina Spătaru, Radu Lăză (umor). Am mai aflat des-

Un sărut de la SONIA pentru D.J.-ii români

muzica se ocupă Willy Abagiu. Discoteca din Casino este în contrapartidă cu Travel Canadian Club. Această discotecă oferă posibilitatea urmăririi „în direct” a răsăritului de soare, programul începînd la 21. Intrarea era 100 lei, dar s-ar putea micșora în zilele următoare.

siguranță (în sensul bun al cuvîntului) multumită implicării permanente a neobositului șef de unitate, Lucian Gheorghită.

Scandinavian Disco aparține societății comerciale Mamaia S.A. și a firmei Jacobsson-Mariner Travel. Sunetul este modest și luminile la fel. Programul începe la 2 și se termină în funcție de clienți. Intrarea, 100 de lei, dar în zilele următoare s-ar putea mări.

La discoteca Hipodrom de lîngă hotelul Lido, anul acesta, colaborează doar firme românești: A.M. & P.M. și Magic Ambassador. Este singura discotecă în care, seară de seară, evoluează timp de 40 de minute o formație live: Direcția V (care cîntă new-wave). Capacitatea discotecii este de aproximativ 380-400 de locuri, programul de la 22-4 și intrarea costă, deocamdată, 200 de lei (va crește sigur); decolul este deosebit, sunetul foarte bun, jocuri de lumini numeroase.

„Investițiile pe care le vom face nu contează — a afirmat D.J.-ul Cristian Vlădescu (alias Vladone) — contează ce oamenii să se simtă bine la noi. Încercăm permanent să aranjăm discoteca. Probabil că vom termina această operație în jur de 1 septembrie”.

Discoteca Estival se află foarte aproape de plajă la capătul liniei de troleibuze. Aparține tot firmei de impresariat Volta, dar intrarea costă doar 25 de lei. În cîrînd s-ar putea ca aici să se desfășoare un program de cabaret, logic, intrarea se va mări. Programul de dans este între orele 21 și 4, D.J. fiind Dan Bălașa (fost la Complexul Pescăruș din Eforie Sud '89 și '90).

Discoteca Colibri, după cum spunea D.J.-ul George Buzică, are o capacitate de 180 locuri, intrarea costă 50 de lei și programul începe la 20. Clienții pleacă destul de devreme din această discotecă care aparține de S.C. Mamaia S.A.

După această succintă prezentare, vă invit să alcătuiți un top al discotecilor estivale. Din rațiuni economice și financiare, vă propun ca fiecare clasament să conțină doar numele a 7 (șapte) discotecă.

Mi-a venit ideea alcătuirii acestui top în urma discuțiilor purtate în timpul acestui raid cu proprietarii, managerii sau disc-jockey-i; mulți dintre ei au afirmat: „Noi sîntem cei mai buni. Așa ne-au spus turiștii”. Alcătuiind acest clasament putem verifica și opțiunile dumneavoastră, cititorii ai unei reviste muzicale.

CRISTIAN TUDORAN

LITORAL '91

— Ghidul discotecilor —

hotelier Neptun, s-a deschis „Top Disco”. Cei care „prind” 2-ul, au putut să urmărească, la TV, luni secevențe de la deschiderea oficială. Cei care nu au prins inaugurarea în direct, se pot deplasa pînă la sediul discotecii, și nu vor regreta. Pentru sonorizare sînt folosite mărcile Celestion, Citronie, Technics (MK2) toate producție 1991. Pentru partea vizuală se folosesc instalații littestar, corallo, esa (efect 91 al italienilor), mașină de fum. Este singura discotecă la care am găsit instalație de aer condiționat (12.000 \$ în Spania). Trebuie amintit că design-ul aparține lui Constantin Bîndu (zis Moti). Discoteca aparține firmei bucureștene Top Impex, are 300 de locuri și este un loc foarte select pentru distracție. La program, D.J.-ul Costel Ionescu folosește numai discuri; programul începe la 22. O ultimă informație importantă: aceeași firmă Top Impex se ocupă cu reconstrucția și dotarea disco-

pre un serviciu de circuit închis: astfel pentru 140 200 sau 250 de lei/ză/persoană puteți servi 3 mese (toate cele 3 meniuri conțin apă minerală). Se vor mai deschide, o sală de jocuri mecanice și o sală în care, cînd nu va fi videotecă, va fi discotecă. Toate serviciile vor fi garantate și vizate de un grup de controlori ai firmei Expo Venus S.R.L. Deocamdată atât!

In Eforie Nord, Dunărea (discoteca) nu are atributele unui fluviu, ci mai degrabă ale unei ape mișc, stătătoare și încălzite. „Potcoava de aur” este în schimbare de profil, de fapt revine la bar cu program artistic.

Discoteca Acapulco cu program de la 17 la 4 și intrarea de 20 de lei este sub orice critică, din toate punctele de vedere.

Discoteca Maxim, aparține firmei româno-engleze Maxim Co S.R.L. și este amplasată în clubul central din Eforie Nord. Este vorba de o sală foarte mare (30 x 16 m) cu aerisire bună. Efectele luminoase moderne, sunet bun. Prezentarea programului este asigurată de Florin Lupanțu atît pe discuri cît și pe casete video. Programul de funcționare este între orele 21-4 și intrarea este (deocamdată) 30 de lei. Patronii firmei, frații Radu și Dan Ionescu, vă garantează o seară agreabilă.

In stațiunea Mamaia am găsit cele mai multe discotecă. Asta nu înseamnă că le-am vizitat pe toate. Am început cu cea mai apropiată discotecă de Constanța, Noroc. Aceasta aparține S.C. Mamaia S.A., are o capacitate de 160 locuri, intrarea costă 40 de lei. Programul D.J.-ului Daniel Barciuc (zis Pătrățel) începe la 19 și se termină după plecarea ultimului client. Șeful unității este dl. Ilie Belianu.

In spatele complexului Perla se află discoteca Scotch care aparține firmei Volta (firma de impresariat artistic, dar se ocupă și cu dotarea discotecilor). Sunetul este bun; de fapt nici nu se putea altfel, avînd în vedere faptul că la pupitrul se află Cornel Stroe, nume cunoscut în jazz-ul românesc. Programul este de la 20 la 4, iar intrarea va rămîne, pe toată durata verii, la 50 de lei.

Pe malul lacului, la etaj, se află discoteca Club Sunquest. Aceasta este o firmă S.R.L. — istă, patronul fiind, de fapt, doamna Ileana Felea. Programul este între orele 20-4, iar intrarea era 50 de lei. D.J. este Peire Tache.

La subsolul barului Melody o decepție: discoteca este de fapt o improvizație. E adevărat că intrarea este liberă și se poate servi pizza pînă la orele 24, dar atît sunetul cît și luminile lasă foarte mult de dorit. Programul de funcționare 21-4. Cu

Responsabilul cu muzica este Benjamin Osman, iar șeful unității dl. Ion Bănoiu. **La „Castel”** puteți dansa pe două ringuri, alternativ, ambele fiind sonorizate. Discoteca se numește Disco Club Castel

ZUCCHERO fără PAUL YOUNG dar cu ruble

Bavaria și aparține firmelor Club Bavaria & Castel S.R.L., de fapt colaborarea celor două firme a început de anul trecut cînd intrarea era 3 \$. Anul acesta intrarea este (deocamdată) 200 de lei. Sunetul este foarte bun, jocurile de lumini bine alese, programul de la 22 la 4. Firma Româno-Germană Club Bavaria, pe lîngă discotecile din București (Nord și Athénée) mai are o discotecă și la Babadag care funcționează joia, sîmbăta și duminica.

Discoteca „Crash In” (ex Miorita) aparține de S.C. Mamaia S.A. Programul între 20-3, capacitate de 180 locuri. Dotările sînt modeste iar servirea lasă de dorit. D.J. este Viorel Crețea.

Pe faleză, în fostul club „9 TO 5” vi se oferă o viziune pentru viitor de către firma Vision 2000. Discoteca este mică (80 locuri), intimă, sunet foarte bun, lumini inspirat alese. Programul este de la 22-3, intrarea 100 lei, D.J.-ul se numește Mircea Zane, iar muzica este foarte nouă și bună. Toate acestea le-am aflat prin amabilitatea unui foarte misterios manager.

Disco Club 33 aparține S.C. Mamaia S.A. fiind situată în spatele complexului hotelier București. Este singura discotecă în care calitatea jocurilor de lumini este peste cea a sunetului (explicabil, deoarece se folosesc doar casete audio). Unitatea are program de funcționare non-stop, iar programul de dans se desfășoară între 21-4. Capacitatea este de 220 locuri, intrarea costă 50 lei. Am remarcat atmosfera deosebită de

LONDON BOYS vor mai fi „cîntați” în discotecă?

Valerian Nistor programul este de la 21 la 4, intrarea 25 de lei, capacitatea de 300 locuri. Șef de unitate este dl. Aurel Nijnovăală.

Disco „Raluca” este amplasată lîngă Alaluca, iar în fața discotecii se află o piscină. Piscina are și apă. Programul este de la 21 pînă după plecarea ultimului client, intrarea este 25 lei, iar capacitatea este de 300 locuri. Spre deosebire de vecina sa, Raluca beneficiază, prin grija D.J.-ului Paul Iliescu, și de program video. Șeful unității este dl. Ioan Boscu.

Cea mai reușită discotecă din această stațiune este cea situată în complexul Adriana. Aceasta aparține firmei „Nouvelle Frontière Simpatourism”. Sala este încăpătoare, modern mobilată (din această cauză nu am putut afla care este capa-

tecii Tiffany's (arsă anul trecut) care se va deschide în jur de 20 iulie.

In complexul Amfiteatru din Olimp sînt două discotecă aparținînd aceleiași firme: Compress din București. Intrarea este 50 de lei, iar programul începe la 20 și se termină dimineața. Sursa muzicală de „aprovizionare” este firma Vision 2000 din Mamaia.

La Flamingo este D.J. Silviu Roman care a declarat: „Capacitatea este de 120 de locuri pe scaune pentru domnișoare, domni, puțin la număr, stau în picioare”. Confirm chestiunea cu domnișoare!

Disco Club are o capacitate de 200 de locuri și D.J. este Liviu Budeanu. Aici raportul domni-domnișoare era parcă mai echilibrat.

POP
Rock'n Sport
Supliment editat
de „Presă liberă”
în asociere cu
cotidianul societății
„Curierul național”
Regia Imprimeriilor
Naționale — Imprimeria
„Coresi” București

KRYPTON

Interviu cu DRAGOȘ DOCAN (III)

— **Rep.** : Deci există niște pretenții repertoare?

— **D.D.** : Da. Incepe un fel de negociere. Mai lași tu, mai lasă el, până se ajunge la un compromis astfel încât, să fie bine și pentru tine și pentru el. Dacă se semnează contractul, atunci ești protejat.

— **Rep.** : Hai să mai lămurim câteva aspecte. Cum se scrie corect numele formației voastre?

— **D.D.** : KRYPTON.

— **Rep.** : Înainte de Revoluție nu aveai voie să-l scrieți cu „y”.

— **D.D.** : Ni se spunea că nu sună româneste. Și atunci era scris cu „i”. Ni s-a întâmplat o dată să fie schimbată și prima literă. În loc de „k” a fost scris cu „c”. Nu mai avea nici o legătură cu numele nostru.

— **Rep.** : Sint șanse de a fi contactați din „afară”?

— **D.D.** : Am fost deja. Trebuia să plecăm cu un contract în Anglia. Neșansa noastră a fost că a izbucnit războiul în Golf și totul a căzut. Acum sintem în tratative de a pleca în Italia. Nu știm nimic sigur. Am devenit foarte sceptici.

— **Rep.** : Cînd ar trebui să plecați?

— **D.D.** : Normal, în această vară.

— **Rep.** : Cîte video-clipuri aveți pînă la ora actuală înregistrate?

— **D.D.** : În jur de 20.

— **Rep.** : V-ați gândit să trimiteți o casetă cu video-clipuri la diverse agenții?

— **D.D.** : Acum ne ocupăm de aspectul acesta. Încercăm ca pe perioada verii să mai înregistrăm și alte clipuri, iar în toamnă, cînd vom deține și adresele agențiilor, să le trimitem.

— **Rep.** : Pentru piesele de pe discul „Lanțuri” există clipuri?

— **D.D.** : Nu. Iar pentru opera rock este o secvență imprimată de un amator, la spectacol. Noi ne pregătim deja pentru un nou disc, care va avea o nouă orientare care deocamdată nu prea a fost auzită la noi. Nu ne vom depărta însă de stilul heavy-metal.

— **Rep.** : La capitolul șanse de supraviețuire, ce ai recomanda trupelor tinere, abia înfiintate?

— **D.D.** : Să-și găsească re-
pede un sponsor.

— **Rep.** : Voi v-ați găsit?

— **D.D.** : Nu. Sintem într-o căutare continuă.

— **Rep.** : Nu vezi nici o variantă? Așa cum teatrele, celelalte forme de cultură sînt sprijinite, nu crezi că și rockul ar trebui să fie finanțat?

— **D.D.** : Nu am fost ajutați niciodată. Tot timpul am fost considerați paria societății. Pe vremea lui Ceaușescu nu aveam dreptul la pensie. Nu-l avem nici acum. Nu aveam dreptul la locuință. Nu-l avem nici acum. Nu aveam un salariu fix. Nu aveam nici acum. Puteau trece luni de zile în care să nu cîștigăm nimic. Trec și acum.

— **Rep.** : Dreptul de autor, de interpret îl aveți asigurat? Te simți protejat sub acest aspect?

— **D.D.** : Absolut deloc. Ca drept de autor, am luat pe trimestrul III, anul trecut, cînd am fost difuzați foarte mult, 9 lei.

— **Rep.** : Cum 9 lei?

— **D.D.** : Exact 9 lei. Am fost la Uniune și pe fișa mea de plată scria 9 lei.

— **Rep.** : Ai idee cît costă o

difuzare sau cît revine trupei, în cazul vostru?

— **D.D.** : Nu știu. După calculele mele pentru aparițiile respective ar fi trebuit să iau în jur de 15—20.000 de lei.

— **Rep.** : Și din ce trăiești, totuși?

— **D.D.** : E foarte dificil. Deși lumea care ne vede la T.V. sau care ne cumpără discurile crede că sintem plini de bani, noi abia ne descur-

mini 4000 de lei?

— **Rep.** : Deci, iată că există un aspect dramatic în viața artiștilor. Nici la asistență medicală nu ai acces?

— **D.D.** : Nu. Am fost în spital cînd am avut accidentul la mina stîngă. Trei zile la chirurgie plastică și reparatoare m-au costat 4000 de lei. A trebuit să plătesc în momentul în care am spus că sint artist liber profesionist. Absolut toa-

căm. Măcar să fi avut dreptul la ajutor de somaj. Dar nici asta nu-l avem.

— **Rep.** : Printre noile legi există vreuna care să vizeze soarta voastră pe viitor?

— **D.D.** : Sint doar intenții. Nimic finalizat, nimic concret. Și ce putem face noi artiștii? Să facem grevă? Să nu cîntăm? Adică să închidem gura? La noi arta e încă un lux.

Eu am o chitară bas, o stație, o boxă și cîteva efecte care, una peste alta, costă cam o jumătate de milion. Un set de corzi pentru chitară costă 4000 de lei. Ele ar trebui schimbate la două săptămîni. În Occident ele se schimbă la 3 zile sau chiar în fiecare zi pentru ca să sune bine. Eu de unde să iau la fiecare două saptă-

tă lumea care muncește, chiar și șomerii sint scutiți de plată la urgență. Eu fiind liber profesionist...

— **Rep.** : Se pare că domeniul vostru rămîne în continuare Cenușăreasa veșnic pedepsită. Televiziunea vă plătește cînd vă difuzează pe post?

— **D.D.** : Anul acesta am avut 12 apariții. De plătit au plătit una singură, cea din 2 ianuarie la emisiunea lui Petre Magdin. Am mai apărut și în emisiunea „Veniți cu noi pe programul doi” de două ori dar nu am fost plătiți și nici n-o să fim. Avem nu știu cîte apariții pe la emisiunile pentru copii și tineret (Club Andu, Universal Sotron) la emisiunile de varietăți.

Ni s-a spus că T.V. nu are

bani ca să ne plătească. Ar fi vorba de o sumă derizorie (300 de lei / persoană) la o apariție. Mulți artiști refuză colaborarea cu Televiziunea. Dar, mai sint și „spărgători de grevă”.

— **Rep.** : Pentru protecția voastră ar fi necesar un sindicat. Uniunea Compozitorilor nu vă vrea, pentru că voi nu sinteți membrii ei, și nu sinteți, pentru că nu ați terminat Conservatorul.

— **D.D.** : Noi sintem autodidați. Dar, bineînțeles că toți sintem soliști și toți știm muzică. Nu cred că un Conservator de muzică clasică, cum este al nostru, poate să ajute cu ceva muzica rock. „Dincolo” există Conservator de muzică rock, jazz... Eu, de exemplu, cînt la chitară bas. La Conservator nu se studiază acest instrument. Se studiază contrabasul. Pot cînta și cu

înțelege că fără acest domeniu totuși nu se poate.

— **D.D.** : Investiții se fac. Festivalul de muzică ușoară din acest an. De ce neapărat Bonney M în recital? Mai mult ca sigur că și 5 trupe românești, nici nu e nevoie de 5, ajung 2—3, cu o pregătire corespunzătoare, cu un show vizual ca lumea și bine programat ar aduce același public ca și Bonney M. Și dacă și reclama, publicitatea ar fi pe măsură, sala s-ar umple cu siguranță. Deci, problema se pune de la bun început greșit. Se aruncă niște dolari (probabil că au prea mulți) fără să se gîndească că ii avem pe ai noștri la fel de buni.

— **Rep.** : Să înțeleg că ești puțin dezamăgit?

— **D.D.** : Nu. Noi cîntăm efectiv din plăcere. Indiferent de greutatea noi vom continua să cîntăm.

— **Rep.** : Sună frumos, dar pentru ideea de perspectivă și de luptă nu apare elementul acesta de speranță și pentru ceilalți.

— **D.D.** : Să fim cinstiți. Noi nu sintem luptători, sintem artiști. Nu putem apărea cu bite în fața Guvernului sau al Ministerului și nici cu lozinci. Deși poate că ar trebui să ne adunăm toți și să facem ceva, o demonstrație... Dar, parcă nu cadrează cu statutul nostru. Mi se pare normal ca cei ce sint puși în anumite posturi și pot decide să își dea seama că și noi trebuie să supraviețuim, nu să mergem noi să-i tragem de minică.

— **Rep.** : Voi unde repetați?

— **D.D.** : Ne-am descurcat printr-o relație. Am reușit să repetăm fără să plătim locație la Școala Militară de Muzică, unde ni s-a pus o sală la dispoziție și chiar studioul de imprimări, unde lucrăm în condiții deosebite.

— **Rep.** : E o șansă pe care nu o au mulți.

— **D.D.** : Cred că sintem singurii.

— **Rep.** : Cum îți explici că există totuși o afliuență de public la unele spectacole al căror afiș înșiră foarte multe nume, din toate sferale, de la lăutărăști, la umor, de la umor la rock ș.a.m.d.?

— **D.D.** : În primul rînd, noi numim spectacolele de acest gen „suse”, „borcan cu umpluturi”. Ele au existat și din păcate mai există, chiar s-au înmulțit fantastic de mult. Adeverul e trist dar... asta este — nivelul publicului nostru este foarte scăzut. Marea masă nu înghite decît paranghelii.

— **Rep.** : Dar cum îți explici că la concertele rock publicul nu vine? Crezi că T.V. are o influență în acest sens?

— **D.D.** : Și încă una foarte mare. Genul muzical rock este un gen pentru avizați. Dacă nu se face o culturalizare, lumea nu înțelege acest fenomen, căci rockul este un fenomen, nu doar un gen muzical. Este un sistem de viață. Mulți îndrăgesc rock-ul pentru că e la modă. Se îmbracă rock, au o gașcă rock etc. Dar de aici și pînă la a înțelege fenomenul mesajul acestei muzici, e o cale lungă și care presupune o informare, inițiere, în care rolul important îl are televiziunea. În ultimul timp s-au văzut niște încercări, dar nu este ceea ce trebuie făcut. Nu se explică. Se pun niște piese, se precizează ale cui sint și cam atît. Poate singurul care a reușit ceva este Pitidis, dar el se referă la o perioadă îndepărtată. Asta este însă linia de urmat, cea pe care merge Pitidis.

Discuția a fost interuptă de o vizită neanunțată iar Dragoș Docan pleca tocmă pe litoral la restaurantul Marea Neagră din Mamaia unde Krypton-ul activează în acest moment. Am rămas cu sentimentul că mai sint multe lucruri de spus, motiv pentru care vom relua dialogul la toamnă.

A. P.

Pentru numerele viitoare o serie de știri rămîn valabile, azi am lăsat locul discotecilor de pe litoral. ● Din „Rock & Folk” vom culege telegrame din lume, faxuri din America, vești din Franța. „Black And Proud” — un articol despre James Brown în libertate. ● Istoria comprimată a lui Rod Stewart — ne va folosi dacă vedem și concertul între timp. ● Scurte prezentări de albume (conform cererii cititorilor), cu Electronic, Marillion, Bananarama, White Lion ș.a. ● Din „MUSICIAN” vom avea date despre Deacon Blue, în pregătire un interviu cu Stevie Ray Vaughan. ● Revista „BEST” din Franța cu numărul din iulie ne oferă lista concertelor și festivalurilor estivale. Lipsesc cele de la noi. Din păcate loco nu prea ne parvin știri despre viața muzicală, deocamdată orientată spre litoral. ● Un top al discotecilor bucureștene se va

alcătui cu sprijinul celor care au ambiția, tăria și banii să le viziteze! Dacă nu pe toate, măcar primele 5. Așteptăm sugestiile și cronici personale. ● Pentru rubrica „Intermediem prietenii” vă rugăm să precizați pe plic titlul ei, iar adresa personală,

ADUNATE

temele de corespondență, vîrsta, eventual ocupația și fotografia să fie prezente în plic! ● Cei care doresc să comunice adrese de FAN-CLUBURI și să expedieze texte pentru a fi publicate o pot face fără grijă. Chiar dacă nu apar imediat în supliment, toate își vor găsi locul cuvenit. ● Rezultatele cumulate ale „CHESTIONARULUI” le vom publica în nr. 27 și 28. ● Le mulțumim celor care

ne-au scris și ajutat astfel în conceperea revistei. Schimbările se vor produce abia după ce veți vedea care sint concluziile anchetei. ● În nr. 27 veți găsi răspunsurile exacte la „FOTOGHICITARE” urmînd ca numele celor care au răspuns corect (și nu le-a fost greu pentru că au recunoscut că au „copiat” din „Bravo”), să fie introduse într-o urnă (sau pălărie de soare) cu martori din București prezenți la sediul redacției pentru a-i afla pe cîștigători. Deci în numărul viitor veți afla și numele celor 3 „martori”. ● Pentru că ecourile la Festivalul București '91 nu s-au stins, vă propunem 15 rînduri pentru fiecare despre acest festival. Cele mai concise, mai sugestive, mai acide sau mai tandre vor constitui materialul pentru „PRIMUM SI PUBLICAM”. Acum, așteptăm!

A. E.

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

ACE FREHLEY. Chitarist new-yorkez, devenit celebru în perioada cîi a activat la Kiss. În 1978 a apărut primul album solo. De atunci, așa au procedat și colegii săi. În 1982 cînd circula zvonuri legate de destrămarea trupei, Frehley a participat la turneul promoțional pentru albumul „Creatures Of The Night”. După aceasta a părăsit efectiv formația, iar atunci s-a confirmat și știrea că de fapt Vinnie Vincent cîntase în studio și nu, Frehley. Intențiile lui de a cultiva soft-rockul cu Frehley's Comet au eșuat. Își folosește propriul nume pentru grupul său și abordează variante ceva mai dure de hard pe albumul „Trouble Walkin”.

FOGHAT. Grup creat prin plecarea lui Dave Peverett (chitară, voce), Roger Earl (tobe) și Tony Stevens (bas) de la Savoy Brown. Era o combinație între blues-boogie și heavy-metal. Rezultatul era deosebit, iar în concertele erau de neîntrecut. În Marea Britanie aveau cele mai mari încasări, deși printre concurenți se aflau The Who și Led Zepelin. Tony Stevens a plecat la Midnight Flyer și apoi la Che-

etah. A venit Nick James, dar n-a stat decît pentru un L.P. fiind înlocuit de Craig Mac Gregor. Chitaristul Roger Earl a plecat în 1981 iar în locul lui a venit Erik Cartwright. Dintr-un album de reținut: Foghat (1972), Energized (1974), Fool For The City (1976) de pe care o piesă a ajuns și în Top 10 din Statele Unite, Live (1977), Zig Zag Walk (1983).

FOREIGNER. În revista australiană grupul este prezentat extrem de lapidar, ca una dintre numeroasele apariții și dispariții de la începutul anilor '80! Au lăsat în urmă câteva piese de rock romantic cu adevărat reușite cum ar fi „Feels Like The First Time”, „Cold As Ice” și „Urgent”. Abia de la al 4-lea album au reținut atenția publicului de hard, și asta datorită producătorului Mutt Lange. Să mai adăugăm că Foreigner s-au format la New York în 1976. Fondatorii fiind doi britanici, Mick Jones de la Spooky Tooth și Leslie West Band și Ian Mc Donald (fost la King Crimson). Vocalist, pînă nu de mult a fost Lou Gramm, Al Greenwood la keyboards și Ed Gagliardi la bas. Baterist, Dennis Elliot, venit tot de la King Crimson, tot englez. Ceilalți erau americani.

Între 1977 și 1981 au avut o serie de piese de top, pe lângă cele menționate mai sus. „Long Long Way From Home” (1978), „Hot Blooded” (locul 3 în S.U.A. în 1978), „Double Vision” (pe 2 în același an). Au plecat din grup McDonald, Greenwood și Gagliardi. Rick Wills (a cîntat cu Peter Frampton) a trecut la bas și în varianta de 4 succesele au continuat.

În 1985 locul 1. În ambele clasamente cu „I Want To Know What Love Is” a fost urmat de „That Was Yesterday” (pe 8 în 1985). Activitatea actuală, după plecarea lui Lou Gramm se anunță interesantă și de urmărit.

ELLEN FOLEY. Solistă și

FAITH OR FEAR

actriță americană care a atras atenția asupra sa prin participarea la discul Meatlof, „Bat Out Of Hell”. Primul ei disc solistic a fost produs de Ian Hunter și Mick Ronson. Al doilea de Mick Jones de la The Clash (pe atunci prietenul ei). A mai apărut și pe discul lui Blue Oyster Cult, „Mirror”. Albuțele ei: Night Out (1979), Spirit Of St. Louis (1981) și Another Breath (1983).

Rămînem datori cu Free iar între timp am și trecut la litera G cu Guns N' Roses.

a.p.

FORBIDDEN

ACE FREHLEY

MUZICA SE FURĂ (III)

După moartea lui Elvis, regele rock-ului, piața a fost invadată de tot felul de lucruri nesemnificative, pînă la lansarea bijuteriilor „Elvis și Louisiana Hayride” și „The Dorsey Brothers Show”, rezultate strălucitoare ale pirateriei, mult mai bine realizate decît înregistrările legale. Și la naiba cu legea din 15 februarie 1972 asupra drepturilor de autor! Pentru că Rock-ul tocmai își oferea un regal, discul „Million Dollars Quartet”, care reunea trei mari pionieri ai rock-ului: Elvis Presley, Carl Perkins și Jerry Lee Lewis, cu înregistrări făcute în niște studii improvizate, încă în 1966. Și atunci, pentru ce să mai ridiculizăm casele de discuri, antrenate într-o poveste care luase deja o amploare nemaipomenită? Toată lumea trebuia să se resemneze, să dezarmeze, considerînd că Rock-ul și pirateria merg mină în mină.

REVOLUȚIA CD

Două curbe paralele sînt suficiente pentru a reprezenta e-

voluția pieței discurilor — cea cunoscută și cea necunoscută, ilegală. Ele au evoluat după aceiași parametri. Au fost exportate din S.U.A. către Europa Occidentală și Japonia în același timp. Au suferit aceleași perfecționări tehnologice — chiar dacă piratii acuză o ușoară rămînire în urmă, datorată timpului de reacție necesar pentru a calcula eficiența afacerii — și au cuprins aceleași stiluri muzicale, inclusiv hard rock-ul, în ciuda caracteristicii sale de a fi zgomotos și deci mai greu de înregistrat de „pirati”. În timpul incredibilei expansiuni a industriei discografice, care a durat din anii '70 pînă la jumătatea anilor '80, vinilul a fost rege, Pick-up-urile s-au vîndut ca niciodată și au devenit parte integrantă a societății de consum. Care a determinat crearea unei noi nevoi, acum, că precedentă era epuizată. S-a născut astfel discul-laser. O nouă piață a luat naștere și desigur că nu numai pentru sectoarele legale ale afacerilor muzicale.

În timp ce casele de discuri trimbău declinul pirateriei, reeditarea în masă a înregistrărilor originale pe CD, răspunsul fabricanților de „bootleg”-uri era deja pregătit. În 1986 „Box Top Records” explo-

DR. HOOK

da, reproducînd un număr impresionant de melodii clasice de acum, cea mai mare parte pe vinil colorat. Aceasta, ca un cîntec de lebedă, înainte de a lăsa locul unei noi generații de pirati.

Căci nici vorbă nu putea fi de declin. Pirateria și-a regăsit îndată ritmul și fără să-și propună nimic nou sau spectaculos a început reeditarea „bootleg”-urilor de pe discurile clasice.

Cu un plus de calitate și preț, activitatea devine foarte productivă și dublarea vigilenței serviciilor juridice n-are nici un rezultat. 1988 marchează reeditarea titlurilor „Trade Mark of Quality” și „The Amazing Kornophare” o rețetă care a făcut ravagii în lumea discului. O cantitate impresionantă de înregistrări ilicite este rapid distribuită în tiraje de cîte 500 de exemplare. Numai bine pentru a realiza o difuzare corectă și a nu-î atrage pe detectivii zeloși. În 1989 are loc, iremediabil, invazia CD pirat. Progresul calității sunetului este evident, rămîne însă gustul amar al ilegalității, care se pare că îl dezavantajează pe pirat în raport cu discul oficial. Secolul XXI ne va oferi noi perspective asupra muzicii și tehnologiilor muzicale. Caseta numerică nu va întârzia să facă inutilizabile aparatele pe care azi le considerăm formidabile. Din acest punct de vedere, întrebarea este: va mai reuși piața piratilor să o sfideze pe cea oficială, cum a făcut-o pînă acum?

Traducere și adaptare după „HARD FORCE” EMMA POFA

(Va urma)

răspundem dacă sîntem în stare

AMALIA GARCEAC (București). David Lee Roth nu figura separat în sursele utilizate pentru rubrica „A-Z” dar un interviu cu el e pe drum. Îl vei „întîlni” și la Van Halen (cînd ajungem acolo).

ANA-MARIA DOMȘA (București). Azi, majoritatea scrisorilor sînt loco. Sper să nu se supere prietenii din țară dar ale lor sosesc mai greu. Propunerile tale privind emisiunea de vineri se pot materializa spre toamnă cînd grupurile revin de pe litoral sau din vacanțe.

MIHAELA LOREDANA (Piatra Neamț). Am primit răspunsul la „fotoghicitoare”. În nr. 26 vei afla cele 12 nume iar apoi vom trage la sorți câștigătorii.

RADU CENUȘA (Sibiu). Mulțumesc pentru totul american.

SEBASTIAN MATIȘAN (Baia Mare). Clasamentele tale sînt foarte spectaculoase iar ultimul cel cu „noaptea” îl voi folosi chiar în emisiunea pe care n-ai

Andrei Partoș

ANDREEA HAN (București). Mulțumirile tale către Moțu Pittiș pentru tot ce face ajung acum la el. Serialul a revenit, te-ai liniștit!

POPA ALEXANDRU (Timișoara). Ești printre puținii care-l contestă pe Andrieș atît de vehement. Dacă partea muzicală, deci nu a textelor, o mai putem discuta (s-ar putea să ai și dreptate în bună măsură) apoi cea legată de Electrecord nu stă în picioare. De ce? Pentru că albumele lui s-au vîndut și se vînd foarte bine. La cursul cu pricina n-am mers pe banii țării iar selecția s-a făcut de către organizatori. De la „Rock '91” nu ne-am ales cu nici un disc iar de la „București '91” pînă azi, tot așa. Îți respect opiniile critice și aștept alte scrisori. Cea anterioară intenționam s-o public dar esența e cea de acum: te-ai săturat de Andrieș!

dintre cei care se oferă direct, cu materiale. Top Nostalgic există. Îl aștept pe al tău. Să nu uit notele acordate de tine: 7 pentru numărul 24 și 10 pentru Liviu! Mulțumiri.

RĂZVAN T. (?). Ai atîtea acuze încît nu știu cu care să încep. Așică n-am scris nimic despre „evenimentul” muzicii usoare mondiale!? În nr. 24 nu aveam cum, pentru că a apărut joi seara în timp ce festivalul a început miercuri. Apoi în „Curierul național” rubrica „Top'91” s-a ocupat în 3 numere. Numărul trecut, cit și cel de față din P.R.&S, fac în așa fel încît am oferit categoric cel mai larg spațiu perioadei 3-7 iulie. Despre Sandra am scris o pagină întreagă în „Metronom” 3 și apoi în numerele 5 și 11 din P.R.&S. Faptul că „Tineretul liber” a publicat un interviu, nu spune nimic. O dată ce a existat o conferință de presă, înțeleg să preiau un interviu din „Bravo” dar nu din „T.L.”. Speculațiile tendentioase nu-si vor primi răspunsul pentru că-mi par pur retorice. Dacă toată lumea scrie, trebuie să scrie și P.R.&S. Chiar ești convins că toți cititorii noștri sînt fanii Sandrei? Propunerile tale ar fi: să renunțăm la clasamentele lumii, la cel intern care, sînu tu n-are la bază nimic solid, adică vînzările de discuri (în fiecare țară există și touri de preferințe, iar la noi unde nu se vînd discuri străine nici nu pot fi altele). Deci zecile de scrisori nu contează? Rubrica „A-Z” n-are utilitate, afirmi. Că spațiul pentru Rock e prea mare! Comparatia cu pretul altor reviste este aberantă. Ce poți cumpăra cu 5 lei la noi contează și nu ce fac nemții cu banii lor acolo. Finalul scrisorii mai conține o frază gratuită prin care noi ar fi trebuit să anunțăm cînd și cu ce vine Sandra ca să fie așteptată cum se cuvine la aeroport. Cînd o publicație sau alta își asigură exclusivitatea (formulă originală și ea în peisajul presei internaționale muzicale) nu ai cum să obții stiri înaintea celor în cauză. Întîmplător stiam că îl va aștepta Gabi Cotabită iar ei (adică Sandra și Mihai) au fost mulțumiți de primire (nu și de cea de la Sală). Îți recomand să recitești articolele din sursele indicate și să numeri fotografiile publicate de noi și compară-le cu oricare. Dacă vei mai avea răbdare, cînd vom centraliza răspunsurile la „Chestionar” vei găsi acolo și opiniile altora, total diferite. Din acest motiv ti-am și răspuns pe un spațiu atît de vast. Și scrisorile anterioare le-am citit și nu-i politicos să nu semnezi atunci cînd ai... atîtea de spus!

BOGDAN GUȚĂ (Slatina). Agenția MARA va anunța în timp util dacă organizează sau nu excursie la concertul „MONSTERS OF ROCK” din 22 august de la Budapesta. Ori aici ori în „Curierul național” vei găsi știrea.

Emisiune difuzată în cadrul programului VINERI NOAPTEA ÎN DIRECT și realizată de DAVID PISTRUI și CARMEN TROCAN

ascultat-o constant, fapt dedus din titlurile „Wonderful Tonight” — Eric Clapton (a fost de 3 ori), „Tonight, Tonight”, Genesis și „In The Air Tonight” — Phil Collins pe care le-am difuzat. Popul Nostalgic va ajunge la Liviu Zamora. Merci pentru ajutor!

A. DONCIU (București). În ziua de vineri mai sînt două emisiuni cu dedicații. Una este pe la ora 21. Din acest motiv decalăm cadourile muzicale spre orele matinale. Scopul nu este dedicația în sine, ci varietatea melodiilor programate. Lista va fi publicată miercuri în „Curierul național”. Regret pentru aparatul tău defect dar cred că ar fi mai simplu să-l repari decît să schimbăm noi programul. Ce zici?

LAURA RADULESCU (București). La Mulți Ani! Pentru 5 iulie. Am primit „Revolution”. A mai fost publicat dar, dacă va fi cazul îl reluăm!

NELU DUMITRU (București). Ești sever cu noi și bine faci. Stiam că ești colaborator permanent al emisiunii, dar constat că te implici în tot ceea ce e legat de muzică. Mă surprinde totuși că ești nemulțumit de spațiul acordat „corespondenței” în cadrul celor 6 ore. Cred că ești printre puținii care primesc constant răspuns iar melodiile propuse de tine apar ba pe lista dedicațiilor (vezi sau auzi editia trecută) ba în program, în general. În problema colaboratorilor cred că accentii formula: îi alegem noi

CONFIRMĂM DE PRIMIRE

În mod excepțional vom reda lista celor care au răspuns la diferite concursuri precum și a unor topiști. De regulă răspundem celor care ne întrebă ceva, dar pentru că există o doză considerabilă de nesiguranță privind eficiența poștei, la care se adaugă suspiciunea unor corespondenți, vom publica periodic (o dată la patru numere), lista prietenilor consecvenți ai revistei.

Nicolae Predescu (București), Mirela Ciobanu (Craiova), Robert Manu (Pitești), Florica Tudor Nicușor (Craiova), Ionuț Drăgulescu (Craiova), Laurențiu Anton (Constanța), Laurențiu Hrebenciuc (Bacău), Anca Mădălina (Constanța), Lucian Ghermes (Constanța), Irina Luisa (București), Domșa Ana-Maria (București), Mihaela Loredana Elena (Piatra Neamț), Diana Spinu (Constanța), Gabriel Bede (Sfîntu Gheorghe), Dan Ignat (Iasi), Sorin Rădulescu (Constanța), Adina Sin, Emil Crișan, Alina Lupu (Constanța), Sorin Vlaicu (Zalău), Suț Andrei (Baia Mare), Iosif Potra (Cluj), Ionuț Cristocca (Constanța), Cătălin

Amihăiesei (Constanța), Paul Vasiliu (Piatra Neamț), Asandrei Ciprian (Oradea), Maria Negulescu (Oradea), Eugen Prejleslovschi (Cluj), Luminița Popescu (Băicoi), Georgeta Aivanei (Băile Govora), Iacob George Mihai (Ploiești), Florin Sorășan (Tirgu Mures), Adrian Lupulescu (Hunedoara), Daniel Muresan (Zalău), Roxana Șerb (Tirgoviste), Valentin Cojocaru (București), Cătălin Monica (Alba Iulia), Liliiana Mărăndescu (Huși), Dan Călin Lungescu (Alba Iulia), Mirela Constantinescu (Cluj), Florin Vlaicu (Zalău), Severin Călinescu (Constanța), Pavel Venczel (Baia Bocșa), Mădălina Mihai (Constanța), Cristian Vlad Muresan (Zalău), Petruț Pascu (Pitești), Cornel Rusan (Deva), Dorina Mărtășan (Sibiu), Claudia Seder (Hunedoara), Grigore Bute (Tirgu Ocna), Gheorghe Kovacs (Brașov), Alexandru Mușat (Turnu Măgurele), Grigore Roman (com. Hălmagiu, jud. Arad), Gabriela Giures (Constanța), Gabriela Popescu (Sinaia), Radu Fl. Constantinescu (Ploiești), Adrian Vasiliu (București).

D.O.

SANDRA

IN THE HEAT OF THE NIGHT

Talk to me
Want my love
Talk to me
But not that stuff

Ain't get enough
Using my love
You call for me
Again i'll see

In the heat of the night

Chorus:

You loose control
And sell your soul

I loose control
In the heat of the night

It's much too late
To leave the trade
But I can't to stand anymore

You loose your heat
And sell your soul

I loose control
In the heat of the night

In the heat of the night

Talk to me
Want my love...

Festivalul de muzică ușoară românească „Mamaia '91”

Se va desfășura în perioada 28 august — 1 septembrie. Va cuprinde mai multe secțiuni. A. Creație. 1. Se vor prezenta 12 melodii în primă audiere ale membrilor Uniunii Compozitorilor. 2. Tot 12 melodii difuzate în perioada decembrie 1989 — iulie 1991. Pot participa și nemembri ai Uniunii. Creații premiate cu alte ocazii nu sînt acceptate. Pînă pe 15 iulie vom afla lista participanților. Premii în valoare de 75.000 lei, 60.000 și 50.000 pentru primele trei locuri. 40% revine compozitorului 25% textierului și 15% orchestratorului. 20% vor reveni interpretului. B. 1. Vor fi promovați 10% interpreți, aflați la debut absolut. 2. 8 concurenți care au mai participat la Mamaia dar n-au fost premiați. Vîrsta limită admisă pentru interpreți: 25 ani. Despre acest concurs vom reveni cu amănunte. Datele pentru înscrieri au expirat, așa că așteptăm vești în „Actualitatea Muzicală” revistă bilunară a Uniunii Compozitorilor care nu ajunge la toți cei interesați.

Concurs de muzică de dans pentru tineret

O denumire penibilă (parcă ar putea fi și o muzică de dans pentru bătrîni) dar nu un concurs necesar. Anunțat tirziu, organizat de Ministerul Tineretului și Sportului, Uniunea Compozitorilor C.T.T. va avea loc la Costinești, între 2 și 4 septembrie. La această a IV-a ediție lucrările trebuiau trimise pînă la 1 iulie! Trofeul Costinești și premiul I vor reprezenta 25.000 lei, premiul II — 20.000, premiul III — 15.000. Compozitorilor și interpretelor noștri li se oferă numeroase șanse de afirmare (și câștig).

Rock-ul continuă să nu-l intereseze pe cel „preocupați” de soarta muzicii!

LEGENDĂ ŞI ADEVĂR

Casa din Weybridge s-a dovedit a mai oferi încă o surpriză ; s-a aflat că tatăl (cel de mult pierdut) lui John lucra la un hotel din apropiere ca spălător de vase...

Insistent, Fred s-a reîntors neanuat la Kenwood, dar i s-a trîntit uşa în nas. S-a dus direct la primul ziar de pe Fleet Street, devenind peste noapte star al mijloacelor de informare...

În iarna lui 1965, ultimul Beatle, Ringo, şi-a găsit o prietenă stabilă. A intrat în viaţă, în ritmul trepidant cu care un şofer care abia şi-a obţinut permisul de conducere...

Fata care i se potrivea rămăsese la Liverpool. Maureen Cox şi fetele de la coaforul Ashley Du Pre urmăreau cu atenţie aventurile lui „Richie”...

Ca orice fată din nord, Maureen şi-a „legat” prietenul în modalitate nordică : a rămas însărcinată.

Ringo, ca orice bărbat bun din nord, a făcut ce se aştepta de la el. Într-o noapte pe la 3, întorcându-se beat crită de la Ad Lib, s-a aşezat teatral în genunchi...

canalul de scurgere şi să ieşi pe o fereastră, departe, în spatele casei.

Cu toate aceste dezavantaje, Ringo l-a angajat pe Ken Partridge să-i decoreze apartamentul, oferindu-i doar patru săptămîni pentru a termina toate lucrările...

Maureen a fost mai mulţumită de munca lui Partridge decît fusese Cynthia. Era extasiată la gîndul că acea splendoeare va fi noua ei locuinţă.

La cel de-al doilea film al Beatles-ilor, intitulat iniţial „Eight Arms To Hold You”, s-a început lucrul, tirziu, în iarna lui 1965.

Intriga stupidă este centrată pe două personaje : un om de ştiinţă nebun şi o sectă hindusă în căutarea unui înel extrem de valoros.

GABRIELA ŞEICARU

(Va urma)

HELP!

When I was younger, so much younger than today I never needed anybody's help in any way But now those days are gone. I'm so not so self assured

Now I find I've changed my mind, I've opened up the doors. Help, I need somebody, Help, not just anybody, Help !.. help !

And now my life has changed in oh so many ways My independence seems to vanish in the haze But ev'ry now and then I feel so insecure, I know that I just need you like I've never done before.

GUNS N'ROSES

La o petrecere într-o casă din West Hollywood, locul se umple încet de tot felul de figuri: scriitori, muzicieni, publicişti şi manageri, agenţi, chibişti şi deschiizatori profesionişti de sticle, soţii, iubite, iubii şi prietenii ai prietenilor...

În noi, Slash de la Guns N' Roses stă într-un colţ, cu părul în ochi, încercînd să nu a-rate prea celebru. O blondă regină a frumuseţii care nu pare să fi depăşit 20 de ani...

— Omule... îşi scutură capul îngreuiat, vreau să vorbesc cu tine. Dar nu acum, peste cîteva zile, bine?

— Sigur, îi răspund, de ce nu ?

Şi Duff, părînd că se relaxează, satisfăcut pe moment, îşi întoarce atenţia asupra parharului propriu.

Mă uit la el. La prima vedere arată încă bine. Înalt, blond, îmbrăcat în negru de sus pînă jos; poţi să vezi ochii fetelor aprinzîndu-se precum semafoarele ori de cîte ori Duff apare într-o cameră.

Dar dacă te uiţi mai îndeaproape la faţa lui, nu ai o imagine prea plăcută. Părul de culoarea porumbului este murdar şi unsuros, obrazii palizi şi neraşi. Ochii lui au căpătat aceea nuanţă de roşu pe care o provoacă excesul de alcool sau o noapte întreagă de plîns.

Mi-a spus mai tirziu că, de fapt, de-abia se despărţise de soţia sa Mandy. Au fost împreună mai mult de doi ani, majoritatea timpului ca soţ şi soţie. În mod clar, deci, gîndurile-i zburau în altă parte. A promis că sună „Nici o grabă” am spus. Dacă aş fi fost în lo-

cul lui — şi bănuiam prin ce trece — eu nu aş fi sunat.

Totuşi, spre marea mea surpriză, Duff a sunat, şi mi-a propus să vină să bem ceva, întrebîndu-mă dacă am banda pregătută pentru că vrea să-mi spună „ceva important”.

Mi-am pregătit reportofonul. A venit cu o limuzină arămie pe la 10,30 seara. Era beat, bineînţeles, ceea ce a fost o mare uşurare pentru mine, care la ora aceea nu eram mult mai teafăr.

Era într-o stare sufletească mult mai bună decît la party. Terminase divorţul în acea zi şi bineînţeles că nu prea avea trăgere de inimă să vorbească despre asta.

„Voi spune totuşi că sint mulţumit de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Tot ceea ce mă interesează acum este să mă întorc în studio şi să încep lucrul la noul album. Şi apoi să pornesc din nou la drum. Şi cu toate problemele care trebuiesc rezolvate cu trupa...” poate

că e mai bine că sint singur acum... Deja mă simt mai bine”.

Am început discuţia remarcînd că este pentru prima dată cînd iau un interviu cuiuva de la Guns N'Roses care nu este...

— Nici Slash nici Axl ? — ridică el atotştiutor o sprinceană. Băieţii cei mari, vrei să spui ?

întrebă el, încercînd fără succes să afişeze un dispreţ a la Sid Vicious. Ei bine, atunci ascultă — spuse el punînd parharul jos şi aprinzînd încă un Marlboro. N-o să-ţi dau un interviu d'ăla tipic de rahat pe care-l dau de obicei starurile rock. Noi vom avea o discuţie ca de la bărbat la bărbat.

Pe mine mă umflă risul şi dau drumul la bandă.

— Hai să continuăm ce-am început. Ce-ai vrut să spui cînd te-ai referit la Slash şi la Axl ca la „Băieţii cei mari” ? A fost o glumă ?

— Păi, cum să-ţi spun... ei sint — şi vor fi primii care să admită — figurile reprezentative ale trupei. Chiar dacă le place

sau nu — şi cred că de cele mai multe ori nu — atenţia este focalizată pe ei pentru că Axl este solistul, dar Slash este chitaristul solo — şi amîndoi sint ai dracului de fascinanţi!

Şi nu-i învinuiesc pe ziaristi că vor să pună mina pe ei pentru că sint amîndoi mari şi sint posedaţi. Vrei să-mi spui care a fost ultimul chitarist cu adevărat posedaţi — Hendrix ?

— Nu asta ar putea fi motivul pentru care aşa de mulţi tineri sint atît de puternic atraşi de trupă ? Această etichetă de „posedaţi de diavol” pe care aţi pus-o pe tot ce faceţi ; „cea mai periculoasă trupă din lume” şi aşa mai departe ?

— Este şi aşa o situaţie destul de blestemată... (risete). Noi ne iubim unii pe alţii, vorbim la telefon toată ziua. Slash şi eu am vorbit la telefon cu Axl chiar înainte să vin aici.

Sintem unii pentru toţi şi o să avem mereu grijă unii de alţii.

— Ceea ce toată lumea vrea să ştie şi ceea ce toată lumea spune este: „Ei bine, a mai trecut un an fără să apară un nou disc Guns N'Roses. Ce dracu' fac ?” Deci... ce dracu' aţi făcut, tu şi trupa, de cînd v-aţi în-

tors din turneu, la sfîrşitul lui '88 ?

— Eu cu Slash şi cu Stevie am stat trei luni la Chicago şi am scos 35 de cîntece. Axl şi Izzy n-au reuşit să ajungă acolo, aşa că le-am înregistrat.

— Ştii, înainte să-nregistrăm ultimul album nu mai aveam nici un ban şi trăiam ca nişte rahişti. Acum, se pare că avem de-a face cu un alt tip de rahat. Total diferit. Există oameni care se leagă de tine tot timpul. Nu poţi să mergi în cluburi ! În noaptea de Anul Nou a trebuit să mă bat pentru că un timp aveau chef de scandal.

E ingrozitor să ai de-a face cu timpi d'ăştia. Îţi cad pe cap cînd te aştepti mai puţin.

— Nu-ţi iei niciodată un body-guard cînd ieşi noaptea ?

— La dracu', nu !

— Nu crezi că ar trebui ? Se pare că incurcăturile nu vă prea ocolesc, băieţi ! N-ar fi înţeles ?

— Ba da. Am avut o perioadă cînd într-o săptămîină m-am bătut de trei ori — numai pentru că un tip voia să se dea mare în faţa prieteniei sale. Dar dacă lor le convine să fie aşa nişte capete seci, cum să-ţi spun, O.K., treaba lor. Tot ce pot să spun este că eu n-am făcut aşa ceva cînd m-am mutat în L.A. Nu m-aş fi gîndit niciodată să mă duc la David Lae Roth, dacă-l văd trecînd pe Troubadour, şi să-i spun c-o să-i trag un şut în fund.

— Si cel mai asuprit din punctul asta de vedere este Axl. Ce poate el să facă atunci cînd se duce la cumpărături ? Să-şi pună o şapcă de baseball invers şi să poarte ochelari de soare ? Păi asta poartă pe scenă !

— Te-ai gîndit vreodată că lumea aşteaptă foarte mult de la acest nou album şi că ar fi posibil să-i dezamăgeşti ?

— Pe adevăraţii noştri fani, nu. Avem 35 de cîntece de care sintem mîndri şi să-ţi spun ceea ce omule, nu vreau să mă laud, dar am progresat mult cu bass-ul. Slash, la fel, a progresat enorm cu chitara. Iar vocea lui Axl... pe ultimul album — „A-

GUNS N'ROSES

petite For Distruction" era grozavă, dar atunci era numai un puști care de abia învăța cum s-o folosească. Acum e ca... (lovește cu pumnul drept în palma stingă)... E hrii!

— Se spune că trupa a fost prea ocupată cu drogurile și băutura pentru a mai avea timp și de muzică.

— Da, știu... și poate că este puțin adevărat. Dar ce-i privește asta pe ei? Noi simțem trupă de rock'n'roll care face o muzică pe care ei o plac sau nu. Dar dacă eu am chef să fac amor cu o vacă, asta nu privește pe nimeni!

— Donington... Nu-mi face plăcere s-o fac, dar sînt încă nelămurit. Ce simți în legătură cu asta, acum?

— M-ar face să plîng în fiecare zi, dacă mi-ai aduce aminte. Am văzut totul... Am văzut toată porcăria dracului! M-a dăminat, omule! Ne-am oprit, ții minte că ne-am oprit? Pentru că i-am văzut pe copii ducîndu-se la fund. Ne-am oprit și am țipat: „Înapoi sus! Duceți-vă dracului înapoi sus!” Și moicra avea cam un picior adîncime și ceilalți puști nu realizau că de fapt calcă pe oameni, credeau că e numai moicra.

Bineînțeles că a fost imposibil pentru ei să păstreze prea mul secretul acestui „test”; fani erau înșiruiți în fața caselor de bilete cu mult înainte ca datele concertelor să fie anunțate oficial. Dar au reușit totuși să-i îndepărteze pe bișnițarii de bilete—principala motiv al păstrării secretului—cu o schemă minuoasă elaborată de impresarii turneului. Biletele au fost vîndute cu numeroase precauții și nu au fost prea mulți fani care să protesteze. Dar au fost, probabil, înjurători din plin de bișnițari. Doug Goldstein—impresarul trupei— a declarat că oameni din echipa G N'R au telefonat unora dintre acești bișnițari dîndu-se drept fani ai trupei; au fost asigurați că li se va face rost de bilete, prețurile variînd în jurul sumei de 250 \$ biletul. Revenind mai tîrziu cu telefoanele, falșilor fani li s-a rîspuns, cam printre dinți, că nu s-au putut procura bilete.

Show-urile — care marceau debutul în S.U.A. al bateristului Matt Sorum și al clăpărușii Dizzy Reed și în care s-au cîntat în primă audiere piese de pe noul album „Use Your

The Jungle“ ar putea să fi dezamăgit cîțiva fani, G N'R au făcut mai mult decît să compenseze aceste absențe cu piese noi ca „Pretty Tied Up“, „Dust And Bones“, „Yesterday“, „Bad Apples“ și „Estranged“.

Deși mai valoros decît cel dinainte, în concertul de la Pantages trupa nu a atins nivelul de energie maximă, așa cum s-a întimplat cîinci zile mai tîrziu.

Sala Ritz din New York umplută pînă la refuz de norocoșii posesori de bilete — printre ei Iggy Pop; Sebastian Bach de la Skid Row; Michael Monroe, fostul solist de la Hanoi Rocks; fostul chitarist de la Dead Boys, Chee Zah Chrome — s-a metamorfozat într-o imensă baie de aburi.

Deschizînd cu „Pretty Tied Up“, o piesă thrash, dar melodiosă de pe „Use Your Illusion“, au trecut fără pauză prin „Bad Obsession“ și „Right Next Door To Hell“ pînă să ajungă pe teren familiar cu „Mr. Brownstone“.

Cu intreruperi mici pentru a se consulta asupra ordinii pieselor ei au trecut fără efort printr-un set de piese care i-a surprins în mod plăcut pe fani. Printre acestea: „Live And Let Die“ în timpul căreia Axl bîntuia scena asemenea Diavolului Tasmanian, iar Slash își începea seria de solouri care au făcut să explodeze sala; apoi un interludiu urmînd piesei „Civil War“ în care Sorum și-a demonstrat calitățile printr-un solo de tobe violent care a lăsat mult în urmă prafuitul „tuf-tuf-tuf“ al majorității bateriștilor de azi, mai tîrziu cuplul Sorum — McKagan au susținut o partitură funky pe tobe și bass, care s-a transformat într-un thrash îndrăcit prin intervenția lui Slash; versuni ale pieselor „Patience“ și „Knockin' ou Heaven's Door“ amîndouă pfeafate cu introduceri din alte cîntece („I Was Only Joking“ a lui Rod Stewart și „Only Bleed“ a lui Alice Cooper).

Și în afară de strălucitoarele prestații muzicale au mai existat și speech-urile tinute publicului care le-au mers tinerilor fani direct la inimă. În timpul piesei „You Could Be Mine“ Slash s-a apucat să le descrie spectatorilor, secvență cu secvență, proaspăt terminatul clip video al piesei creînd un inedit număr comic și puțin obscen, timp în care sala era în delir, iar colegii săi de trupă așteptau răbdători să termine.

Apoi, în timp ce trupa trăgea tare pe „Paradise City“ Rose și Slash s-au gîndit că turnurile de boxe ar putea fi foarte bine folosite ca trambuline — o mențiune specială pentru Slash care s-a aruncat de sus în mijlocul unii solo fără să greșească o singură notă.

McKagan a susținut cel mai tare moment al concertului, cel puțin din punctul de vedere al celor care stăteau la balcon, cînd a reușit să facă ce ratase la San Francisco, adică să se arunce în mulțime. Văzută de sus imaginea era în același timp fascinată și înfricoșătoare — fani cîțărîndu-se pe ei ca o haită de cîini de vînațoare, luminile rotîndu-se cu o viteză amețitoare —, au fost câteva minute de tensiune crescîndă pînă cînd bass-istul a fost extras din mulțime de către body-guards.

Ultima piesă din concert a fost „Estranged“, o baladă de 10 minute în care pianul deține rolul principal unde Rose și-a confirmat calitățile de vocalist și care i-a permis lui Dizzy Reed accesul la o bucăică de glorie.

După „Estranged“ care a declanșat o furtună de aplauze cu tunete de ovații, mulțimea transpirată părea să și fi pierdut și ultima fărîmă de energie în timpul celor două bisuri care au urmat, dar chiar și așa păreau mult mai dornici să rămînă și să aplaude decît să plece acasă.

Există totuși șanse ca atunci cînd publicul din New York a reușit să ajungă în paturile proprii, să adoarmă gîndindu-se cum să facă să și procure bilete pentru următoarele concerte.

Guns N'Roses au avut destul de rar un astfel de concert, iar saltul de calitate a fost făcut după numai două concerte. Oare cum va fi după ce vor lăsa 5 sau 6 concerte în urmă?

Traducere și adaptare după „Rolling Stones“ ANCA LUPES

TOP TOP TOP
CURIERUL NATIONAL

Mai întii țin să mulțumesc tuturor celor care ne-au scris cu aceeași pasiune neținînd cont de aceste săptămîni fierbinți, la propriu și la figurat, pline de examene și emoții, dar știu că aceia care iubesc cu adevărat muzica sînt niște norocoși.

Incepînd de acum fiecare melodie din TOP 30 va avea înscrise pe lingă cifrele ce indică poziția actuală în top și poziția din ediția trecută a topului; un

nou număr care va indica cîte săptămîni are respectivel cîntec în top.

Am pornit calculul de la ultimele două ediții ale topului nostru. Sper că aceste schimbări vă vor ajuta în munca destul de grea, trebuie să o recunoaștem, a alcătuirii topurilor personale și de asemenea vă vor face să dați o notă cit mai dinamică TOP-ului 30, un top ce se dorește competitiv cu cele europene.

TOP 5 POP R

1.1.2. Mi-e frică — ALEXANDRU ANDRIES; 2.3.3. Risipitorul de iubire — NICU ALIFANTIS; 3.—1. Niciodată iubirii nu-i spune răzii! — MADA-

LINA MANOLE; 4.—1. Numai pentru tine viață — LAURA STOICA; 5.—1. Haide — SILVIA DUMITRESCU.

TOP 5 ROCK R

1.1.3. Totul sau nimic — IRIS; 2.4.3. Povestiri dintr-o gară — CARGO; 3.—1. Tatiana — KRYPTON; 4.2.2. Firmanul sul-

tanului — ROATA; 5.—1. Păsări de noapte — TIMPURI NOI.

TOP 10 POP S

1.—1. Fading Like a Flower — ROXETTE; 2.3.3. Rhythm Of My Heart — ROD STEWART; 3.1.3. Here We Go — C & C MUSIC FACTORY; 4.—1. Rush Rush — PAULA ABDUL; 5.6.2. One More Try — TIMMY T.; 6.—1. Love Is A Wonderful

Thing — MICHAEL BOLTON; 7.10.2. Happiest Girl — DEPECHE MODE; 8.9.2. Senza Una Donna — ZUCCHERO & PAUL YOUNG; 9.7.2. What Comes Naturally — SHEENA EASTON; 10.—1. Last Train To Transcentral — KLF.

TOP 10 ROCK S

1.1.2. Send Me An Angel — SCORPIONS; 2.2.3. Bang A Drum — JON BON JOVI; 3.7.2. I Saw Red — WARRANT; 4.4.3. Something To Believe In — POISON; 5.8.3. Lift Me Up — YES; 6.5.2. Are You Ready — AC/DC; 7.3.3. Requiem — SAXON; 8.9.3. All Guns Blazing

— JUDAS PRIEST; 9.10.2. Silent Lucidity — QUEENSRYCHE; 10.—1. More Than Words — EXTREME.

Am mai primit de la cititorii noștri cîteva topuri interesante. Astfel Liță Vali din Sinaia propune un top general de LP-uri:

TOP 10 LP's

1. Listen Without Prejudice — GEORGE MICHAEL; 2. Wilson Phillips — WILSON PHILLIPS; 3. Vagabond Heart — ROD STEWART; 4. Time, Love And Tenderness — MICHAEL BOLTON; 5. Solid Ball of Rock — SAXON; 6. Hight Civilization — BEE GEES; 7. Five Men Acoustical Jam — TES-

LA; 8. Spartacus — THE FARM; 9. East Of The Sun, West Of The Moon — A-HA; 10. Schubert Dip — E.M.F.

Iar din seria topurilor speciale, unul închinat dragostei, de către Paul Vasiliu din Piatra Neamț. Așteptăm răspunsuri pe măsură.

TOP 10 LOVE S

1. It Must Have Been Love — ROXETTE; 2. Power Of Love — JENNIFER RUSH; 3. Still Loving You — SCORPIONS; 4. Secret Love — BEE GEES; 5. Love Is A Wonderful Thing — MICHAEL BOLTON; 6. Love Takes Time — MARIAH CA-

REY; 7. Love Will Never Do — JANET JACKSON; 8. Justify My Love — MADONNA; 9. Love Conquers All — DEEP PURPLE; 10. Everlasting Love — SANDRA.

LIVIU ZAMORA

—Vă învinuți în vreun fel de moartea celor doi fani?

— Bineînțeles, luni de zile am simțit că a fost numai vina noastră și o parte din mine va continua să creadă asta pentru tot restul vieții...

— Bine, acum ce poți să-mi spui despre viitorul album G N'R?

— Ce vrei să știți?

— Poți să-mi spui cîte va titluri de cîntece?

— Este un cîntec foarte bun. „Yesterday“ cu versurile scrise de Wes (Arkeen, coautor al versurilor pentru „It's So Easy“, printre altele). Și o baladă superbă a lui Axl, „November Rain“ pe care așteaptă de mult timp s-o înregistreze. Apoi încă unul numit „Just Another Sunday“, un cîntec minunat pe care l-am scris noi acum cîțiva ani. Și multe altele — dar nu vreau să spun mai multe pentru că nici unul dintre noi nu știe cu adevărat ce vom face pînă la urmă cu aceste cîntece.

Traducere și adaptare după „The Edge“ ANCA LUPES

Intr-un stil „delicios“ „flămînzii“ lor fani și care i-a făcut pe bișnițarii de bilete să și smulgă pîrul din cap, Guns N'Roses au testat piața pentru primul lor turneu în calitate de cap de afiș — care era planificat să debuteze pe 25 mai în East Troy, Wisconsin — cu o serie de „repetiții publice“ — surpriză în San Francisco, Los Angeles și New York City.

Trupa și-a lansat atacul „șerpesc“ pe 9 mai în Warfield Theater (2350 locuri) din San Francisco, au continuat pe 11 mai la Pantages Theater și au încheiat pe 16 mai în New York City la Ritz (2350 locuri).

Illusion“ — au fost unul mai bun ca altul.

Deși toate trei au fost considerate repetiții de către membrii grupului (nu mai cîntaseră împreună de la „Rock In Rio II“ din ianuarie) numai cel din Warfield Theater a meritat această denumire. Cele două ore de concert au conținut momente de inspirație — un remake al piesei „Live And Let Die“ a lui Paul McCartney — dar trupa a fost des întreruptă de defecțiuni tehnice.

Contactul cu publicul — tipic G N'R — a mai salvat situația, mai ales la sfîrșitul piesei „Paradise City“ cînd bass-istul Duff McKagan s-a aruncat în mijlocul publicului. Înșfăcînd în ordinea care a crezut că asistă la un accident, McKagan n-a avut altă soluție decît să-i tragă un pumn în față.

Două zile mai tîrziu, la concertul din Pantages Theater, unde Dumpster au cîntat în deschidere, trupa a început să se „adume“. Nedoranța de neplăcute defecțiuni tehnice, băteii se simțeau în mod vizibil mai bine.

În timp ce show-ul nu se închegea încă, pe scenă au fost montate monitoare pe care se derulau textele noilor cîntece, astfel că după aceea G N'R au cîpătat controlul total asupra scenei și a publicului.

Axl Rose îmbrăcat într-un tricou cu inscripția „I'VE FALLEN AND I CAN'T GET UP“ (Am căzut și nu pot să mă ridic) era într-o formă deosebită — a invitat un tip din Indiana să cînte cu el „Don't Cry“ și la un moment dat, în timpul piesei „Patience“ a sărit de pe scenă în mijlocul tinerilor și a început să se rockărească împreună cu ei.

Deși absența pieselor „Paradise City“ și „Welcome To

Bucuresti '91

Presopuncură pentru Roxana Vulpescu

Adrian Daminescu a oferit un 6 viitoarei regine

Loredana "surprinsă" de un fan care o laudă după concert

În culise nimeni nu se uită la fotoreporterii!

Dee Jacobee a salvat câteva flori (celelalte i-au fost "luate" înapoi)

Greta Pop o revelație pînă și la ea acasă

Un prim rezumat al unui interviu desfășurat în trei reprize și alte citeva de zec de întrepreri (și acestea în trei zile ale festivalului) cu interpretul **GABRIEL COTABIȚĂ**. Pentru că multe subiecte abordate merită redate în condiții de maximă relaxare și luciditate le amînăm, cu acordul celui interviat.

● Pentru mine, festivalul înseamnă o ambiție reușită, pentru că sint cel care am mediat relațiile cu firmele internaționale. Marea mea satisfacție este că am reușit să aducem tot ceea ce am promis. Și mai am o satisfacție strict profesională — interpretarea aceleiași compoziții în două variante, ne oferă posibilitatea de a aprecia valoarea creației și a interpretării românești. ● Cînd s-a pus la cale acest festival am fost trei oameni: Titus Munteanu, Mihai Constantinescu și eu, care am stat și am analizat ce și cum să facem. V. Papazov ne-a ajutat foarte mult. El a adus cei mai mulți soliști străini. Acum, în festival sint mulți care sint plini de ei, importanți pentru ceea ce fac și de fapt nu fac nimic, pentru că scenografia este mizerabilă decorul este sub orice critică. ● Michael Crețu este unul dintre prietenii mei. Chiar dacă este multimilionar, Michael nu este un snob, nu este omul care să prefere protocolul ieșit din comun. Este extrem de simplu și absolut normal. În noaptea dinaintea sosirii Sandrei, mie mi-au spart mașina. În locul parbrizului spart am pus o folie de plastic. Cînd s-a pus problema să mergem să o luăm, de la aeroport, pe Sandra, Michael a preferat să meargă cu mașina mea și nu cu microbuzul cu aer condiționat, pus la dispoziție special pentru Sandra. ● A fost multă tristețe în tabăra „adversă” în momentul în care nu s-a putut lua legătura cu Michael și cu Sandra, pentru că erau păziți. Este normal. Au fost păziți la cererea lor. Nu au o părere prea bună despre ziariști și nu avea nici un rost să răspundă fiecărui ziarist în parte (mulți dintre ei pun aceleași întrebări) cînd era anunțată o conferință de presă și deci exista posibilitatea să le răspundă tuturor. ● Ei bine, au existat oameni (fac parte dintre organizatorii festivalului) care, la un moment dat, au început să pună bețe în roate, dînd telefoane și spunînd unor soliști străini să nu vină în România. Asemenea telefoane au primit Sandra și Al Bano și Romina. ● Am fost onorat să cînt în deschiderea recitalului formației Boney M. Boney M sint pentru mine un simbol. Ei, la ora actuală, nu mai reprezintă prea mult din punct de vedere muzical, dar este formația tineretii mele. Acum 15 ani nu m-aș fi gîndit la așa ceva.

● Programul la care am fost nevoiți să-l supînem pe Al Bano și Romina l-a determinat pe impresarul lor să se ia cu mîinile de cap. Ora 14,00 sosire la aeroport, imediat repetiții, conferință de presă, recital seara. Este ora 0,40 și ei sint în scenă, iar la ora 6,00 au avion spre Italia. ● TAROMUL, unul dintre sponsorii festivalului, a pretins formației Riccelli plata în valută pentru excedentul de bagaje. Este adevărat că Riccelli a venit pe altă filieră (nu prin Intersound și Gama) dar asta nu explică atitudinea TAROMULUI. ● Firmele Intersound și Gama Musikvelag s-au ocupat în cele mai mici amănunte de organizarea, de la băuturi răcoritoare pînă la transport.

TITUS ANDREI (în prima zi a festivalului): „Am asistat și la repetiții am fost și la presecție. Există garanția unei reușite a festivalului. Sper ca interpretii și creațiile muzicale prezentate în concurs, recitalurile susținute de soliștii noștri și cei din „afară” să atingă nota înaltă de profesionalism, astfel încît duminică seară să putem spune că acest festival și-a atîns scopul.” În ultima zi a festivalului: „N-a fost prea ușor, mai ales la secțiunea creație. Au fost luate în discuție mai puține piese decît mă așteptam, dat fiind valoarea lor muzicală scăzută. Pînă la urmă am ales citeva piese. În ceea ce privește organizarea, cred că s-a dorit să iasă perfect și de cite ori îți dorești ceva foarte mult nu iese.”

DAN V. DUMITRIU (prima zi)
— Rep.: „Cîte piese poartă semnătura ta în acest festival?”
— D.V.D.: 15, dacă te referi la texte. Creații complete nu sint mai mult de patru. Am o primă audiere la interpretare și una în recitalul lui Cotațiță.
— Rep.: Iar e un festival D.V.D.?
— D.V.D.: Să nu exagerăm.
— Rep.: Ca acum doi ani...

— D.V.D.: Nu. Ca anul trecut. Pe mine mă surprinde că nu te-ai obișnuit tu cu asta. Dar, n-o să mai continue căci, anul acesta am suficiente motive să fiu supărat pe acest festival. Uite, de exemplu, în caietul program al sălii, textierii nu sint trecuți, ceea ce nu este drept. Nu figurează nici cui îi aparține orchestrația. Este vorba totuși de un concurs de creație la care participarea celor doi (textier și orchestrator) este importantă.

— Rep.: Ce părere ai despre festival pînă în prezent?

— D.V.D.: Mă surprinde prezența străină în festival, în sensul că sint mai slabi decît interpretii români. Sunetul este destul de prost. Nu e vina sculelor și nici a oamenilor de la sunet, ci a locului unde este plasat pupitrul. Sonorizarea se face din cabină, nu din sală ceea ce face ca tehnicienii să nu aibă un control real la ceea ce întimplă. Microfoanele deși sint moderne nu răspund la nuanță. La interpretare, mi-a atras atenția Aneta Nedeleșcu, deși sala a reacționat la Diana Spinu. Aneta este la al treilea festival, are experiență, se mișcă altfel pe scenă. La creație, destul de slab. Piesele sint bune, dar nu piese mari. Nu știu a cui e vina, dacă a compozitorilor sau a celor care le-au selecționat. În orice caz din acest festival nu se va naște un hit internațional.”

VOICU ENĂCHESCU: „Din păcate, la secțiunea interpretare lucrurile nu au stat prea bine. Concurenții sint tributari unor raie mai vechi, se constată o anumită monotonie în exprimarea muzicală și mai ales o tendință de a imita soliști deja consacrați. Practic, se imită fără nici un fel de reținere. Cu greu am reușit să departajăm cîțiva concurenți pentru Gală. Personal nu sint la prima manifestare de acest gen. Festivalul de anul acesta l-am așteptat cu emoție, dar recunosc că m-a dezamăgit. Una din hibeile organizării ar fi sonorizarea. Aici, Ansamblul Tineretului este direct implicat prin faptul că a pus la dispoziție o instalație, care la ora actuală este cea mai bună din țară. Nu știu a cui este vina. Se pare totuși că după prima seară defectiunile s-au mai remediat, spectatorii și telespectatorii avînd posibilitatea să constate că organizația este la înălțime.”

GIZELA SERAFIM: „Desigur, emoțiile și ezităările sint inerente într-o competiție și mai ales atunci cînd ești la început. Dincolo, însă de această înțelegere a tinerilor concurenți de la secțiunea interpretare, este clar pentru toată lumea că vocația, talentul, harul pentru aparițiile scenice se vad încă de la debut. Ei bine, în cadrul acestui festival nu prea am putut constata așa ceva. Este cu atît mai greu de înțeles cu cît majoritatea a participat la alte concursuri. Sigur, unii pot da vina pe sonorizare. Este o explicație posibilă, dar nu în totalitate reală. A fi tu însuți, a nu imita pe alții îți asigură reușita. Pentru noi a fost dificil în a alege finaliștii, deoarece nu s-a desprins nici o personalitate. Nici la creație nu stăm mai bine. Pentru a pătrunde cu muzica noastră pe piața internațională a muzicii trebuie să ținem cont de mai mulți factori, cel mai important rămîne — originalitatea. Din păcate, n-am prea auzit în aceste seri lucruri, piese, ieșite din comun, care să „socheze”. Și încă ceva. Am fost neplăcut surprinsă de reacția publicului la auzul unor nume de interpreti străini. Că îi cunosteau sau nu (și mulți erau totuși niște necunoscuți) spectatorii aplaudau înainte de evoluția lor. Or, aplauzele sint firești atunci cînd cunoști și îndrăgești interpretul sau cînd îți-a plăcut piesa interpretată.”

LUCIA POPESCU MORARU: „Speram ca acest festival să atingă nivelul maxim atît la secțiunea interpretare cît și la secțiunea creație, să fie mai bun decît cel ce a avut loc anul trecut la Mamaia. Se pare, totuși, că am rămas în zona mediocrității. Soundul nu a fost așa cum trebuia, ritmul melodic lent, fără nici o notă de modernism, orchestrația de cele mai multe ori a fost slabă. Mai avem multe de făcut pentru a ne situa la înălțimea altor festivaluri internaționale. În ceea ce privește ideea interpretării melodiilor din secțiunea de creație în varianta străină este laudabilă, cu amendamentul că trebuiau aduși soliști de marcă. Mulți dintre ei dacă s-ar fi prezentat la o preselecție în România nu ar fi ajuns în acest concurs.”

Culese de O.D.